

er overhovedet efter min Mening forkert. Jeg tror egentlig slet ikke, at det Konervative har Stort med Pengene at gjøre; men jeg indrømmer, at jeg maasse har et andet Begreb om det Konervative end Mindretallet i denne Sal, idet jeg f. Ex. anser det ærede Medlem, som tilligemed mig har indbragt dette Forslag, og som i Dag er Ordfører for Forslagsstillerne, for nok saa konservativ som mange af de ærede Medlemmer paa den modsatte Side, i det Mindste i Ordets gode Betydning. Men saameget tror jeg bliver mere og mere anerkjendt, naar vi tage Hensyn til den almindelige Aerkjendelse, at der er mange Spørgsmaal, med Hensyn til hvilke netop de nuværende Kommunalbestyrelseres Sammensætning ikke er, som den skulde være. Den Indvending, der da gjøres gjældende for at bevare den nuværende Sammensætning, er, at Kommunerne have med mange rent materielle Formaal at gjøre; men her er jo netop et af de Formaal, der ikke ere rent materielle, her er et Formaal, hvor det ikke blot ikke kommer an paa at lægge den væsentlige Afgjørelse i den materielle Garanti, men hvor det kommer an paa netop at bryde Kengeindslydelsens alfor store Magt. Derfor forekommer det mig netop at være en overordentlig let og lempelig Maade at modificere den kommunale Balglov paa, at man i de Spørgsmaal, hvor man let maa kunne blive enig om, at den nuværende kommunale Balglov ikke er betryggende, foretager stykkerise Forandringer deri. — Med Hensyn til Spørgsmaalet om Statens Kontrol skal jeg tillade mig at gjøre opmærksom paa, at den Bestemmelse, der herom er opstillet, kunne vi ikke komme bort fra; jeg indser ikke, hvorledes man skal komme bort fra at lade Kommunerne bestemme, hvormeget der skal bruges, medens Statskassen betaler. Jeg indrømmer imidlertid, at det er en af Vanskelighederne; men jeg tror, at man maa blive staaende derved. Der er forøvrigt ikke saa ganske lidt Kontrol, navnlig er der en Ting, vi maa huske paa, og det er, at der er en meget betydelig Kontrol igjennem Rigsdagens Behandling af de aarlige Finantslove. Dette er en Ting, man stadig overser, og det gjorde ogsaa det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds. Han oplæste Slutningsbestemmelsen i Lovforslaget om Kontrol og sagde, at den ikke kunde føres tilstrækkelig skarpt. Jeg mener: jo, og hvorfor? Fordi man ved den aarlige Finantslovs Behandling med Nødvendighed stadig vil komme ind paa at kontrollere, hvorledes Understøttelseskasferne blive bestyrede, og hvorledes deres Virksomhed har været, og derigjennem kommer egentlig den virksomste Kontrol, den offentlige Menings Kontrol, i hele Landet, tilstede. Skulde man modificere, saa maatte det ske derved, at man fastsatte en Grændse. Der er to Maader at gaa frem paa. Den ene er den, at man slet ikke lader Hjælpen være nogen Statshjælp, men en Kommu-

nalhjælp, at det bliver de større Kredse, hvor Staten udskrives, og den anden er den, at man i Stedet for at lade Hjælpen være en Kommunalhjælp, lader den være en Statshjælp; men at der saa sættes en Grændse. Jeg skal gjøre opmærksom paa, at det, at Hjælpen er en Statshjælp og ikke en Kommunalhjælp, har en meget stor Betydning, hvad jeg ogsaa ifjor gjentagende tillod mig at fremhæve, men som vist ikke den Gang blev tilstrækkelig forstaaet. Der blev nemlig indrømmet, at, naar vi paalignede disse Udgifter igjennem en Statskat, da vilde det være en Lettelse for Kommunen, idet det vilde medføre en ligelig Fordeling af Byrden, og det blev ogsaa meget stærkt fremhævet af den forrige Minister, som stadig søgte at urgere dette, at det kom an paa at fordele Byrden ligelig. Men jeg tillod mig da at fremhæve og skal atter gjøre det i Aar, at denne Fremgangsmaade ogsaa er den retfærdigste Fordeling af Byrden; thi i det Dieblit, vi gjøre Fattighatten for en stor Del til en Statskat, fordele vi den ikke blot ligeligere mellem de enkelte Kommuner, men ogsaa retfærdigere mellem de enkelte Statterdere. Jeg har derved anstillet en Beregning, som jeg dog vel skal vogte mig for at oplæse i dens Helhed, thi det vilde tage for lang Tid; men jeg skal blot tillade mig at anføre, hvilket Resultat jeg er kommen til, thi saa vilde De Herrer selv kunne kontrollere det bag efter. Sagen er nemlig den, at i det Tilfælde, at vi tænke os to Kommuner, i hvilke Fattighjælpen bliver paalagt efter Statsbeskatningssystemet, og de samme to Kommuner med Fattighatten paalignet som en ren Kommunalstat, saa vil det vise sig, at derved, at Fattighatten paalignes som en Statskat, ville faktisk de ubemidlede Medlemmer i de to Kommuner i Gjennemsnit komme til at svare mindre, end de i de samme to Kommuner vilde komme til at svare, naar Fattighatten paalignedes som en Kommuneskat. Jeg antager, at vi have en Kommune, hvor Fattighatten f. Ex. er 1000 Kr. — jeg regner helst med Tal, som ikke have noget Hensyn til de virkelige, fordi det er lettere at regne med Nuller og Tiere, end med ulige Tal —, og naar nu Skatteydernes Antal sættes til 10, som have en aarlig Indtægt af 1000 Kroner hver, da vil i en saadan Kommune Resultatet blive det, at Fattighatten skal udredes med 10 pCt. af Indtægten, hvilket altsaa for hvert Individ bliver 100 Kroner. Naar derimod i den anden Kommune Fattighatten ligeledes er 1000 Kroner, og Skatteydernes Antal det samme, men den ene af disse er en Mand, der er i Besiddelse af en meget betydelig Formue, hvorimod de andre sidde med en langt ringere Formue — den ene, lad mig kalde ham A., har en aarlig Indtægt af 11000 Kroner; og hver af de andre derimod en aarlig Indtægt af 1000 Kroner, — saa vil Fattighatten blive udredt med 5 pCt., naar Summen forudsættes at være den samme,